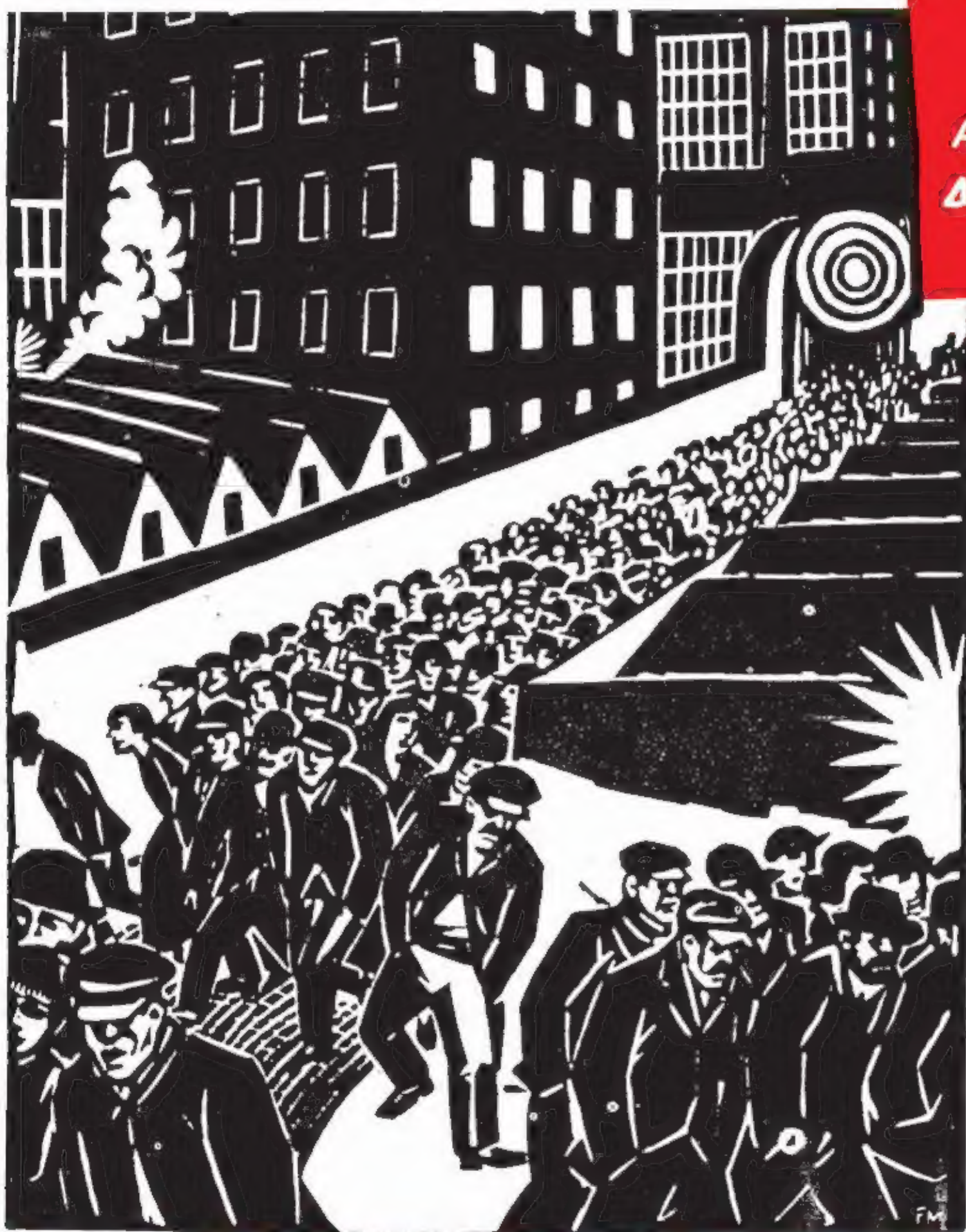


ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑ

№ 38
1 ΦΛΕΒ. '81
20 ΔΡΧ.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ



ΤΟ ΒΑΘΟΣ
Τ' ΟΥΡΑΝΟΥ
ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΑ
ΚΑΚΚΙΝΟ

ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΗ
ΔΕΚΑΕΤΙΑ 70
σελ. 5-8

Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΝΤΙΔΙΣΤΑΒΗ
ΣΤΙΣ ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ Κ'
ΤΗΝ ΑΝΕΡΓΙΑ

ΚΙΝΑ: ΤΟ "ΟΝΕΙΡΟ
ΠΟΥ 'ΕΓΙΝΕ
'ΕΦΙΑΛΤΗΣ
σελ. 10-

ΤΟ ΒΑΘΟΣ ΤΟΥΡΑΝΟΥ

ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΑ ΚΟΚΚΙΝΟ

ΡΟΛΕΡΩΜΑ
ΣΤΗ ΔΕΚΑΕΤΙΑ 70

"Στην δεκαετία του '70 τὰ ξίδα με δλα, τὰ γευθήκαμε δλα, φτάσαμε κο ντά στὸ ἀδύνατο. Τώρα μπορούμε νὰ πεθάνουμε". Ἰσως κάπως ἔτσι αἰσθάνονται διάφοροι σύντροφοι πού κου ραζιμένοι ἀπὸ τὸ πλησίασμα τοῦ ἀδύ νατου, ἀρχίζουν καὶ ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὴν πολιτική. Καὶ ἀπαιγμένοι πάνω σ' αὐτὸ ἀστοὶ καὶ ρεφορμιστές μιλάνε γιὰ τὴν "ἀστικοποίηση" τῆς γενιάς τοῦ '68, γιὰ τὴν κρίση τοῦ μαρξισμού καὶ γιὰ τὴν κρίση τῆς ἐπανάστασης.

Προτιμᾶνε νὰ μιλάνε γιὰ τὰ μα ράκια καὶ γιὰ τὰ κλάμπ πού συχνά- ζουν τώρα αἱ ἀπογοητευμένοι τοῦ '68 ἀντὶ νὰ βλέπουν τὴν δική τους κα- τὰσταση, τὰ δικά τους ἀδιέξοδα καὶ τὴ δική τους κρίση.

Γιατί ἀν στὸ τέλος τῆς δεκαετί- ας τοῦ '70 ἡ ἐπανάστατική ἀριστε- ρὰ βρῆκεται σὲ κρίση, ἡ κρίση τοῦ

καπιταλισμοῦ καὶ τοῦ ρεφορμισμού εἶναι πολὺ πλεῖον δυνατὴ μὲ μεγαλύ- τερη διάρκεια καὶ ἀπλώνεται σὲ ὅ- λη τὴ δεκαετία. Γιατὸ ἀλλωστε τὸ χαρακτηριστικὸ τῆς δεκαετίας εἶναι μιὰ τριπλὴ κρίση-τοῦ καπιταλισμοῦ τοῦ ρεφορμισμού, τῆς ἐπανάστατικῆς ἀριστερᾶς- πού ἡ κάθε μιὰ ἔχει τὴ δική της αὐτονομία ἀλλὰ καὶ σὲ ἕνα βαθμὸ ἐπιδρᾷ πάνω στὶς ἄλλες.

Αὐτὴ ἡ τριπλὴ μακρόσυρτη κρίση πού τόσο ἔντονα σπρᾶγ ἴζει τὰ τελ- ευταία χρόνια τῆς δεκαετίας πού πέρασε, ἔχει ἀδηνάσει τοὺς ἀστοὺς σκολιαστὲς νὰ β- ιαστοῦν νὰ τὴν χα- ρακτηρίσουν σὴν τὴν δεκαετία τῆς ἀπογοήτευσης τῶν ἐπανάστατῶν. Κι ὁ μῶς οὔτε ἡ πραγματικότητα τῶν τε- λευταίων δέκα χρόνων οὔτε ἡ προο- πτική τῆς δεκαετίας πού ξανοίγεται μπροστὰ μας ἐπιβεβαιώνει κάτι τέ- τοιο.



Ἡ ΚΡΙΣΗ ΤΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ

"Ἡ δεκαετία τοῦ '70 ἦταν ἡ δεκ- αετία πού εἶδε τὸ τέλος τῆς μετα- κολεμικῆς οἰκονομικῆς ἀνόδου τοῦ καπιταλισμοῦ. Τὰ οἰκονομικὰ "θαύμα- τα" παύσαν τέλος καὶ στὴ θέση τους ἐφάνησαν τὰ προβλήματα καὶ τὸ ὁ καπιταλισμὸς -σύμφωνα μὲ τοὺς ἀπολογητὲς του- ὑποτίθεται ὅ- τι εἶχε ἐκπεράσει μὴ γιὰ πάντα: αἱ κυκλικὲς διακυμάνσεις, ὁ πληθωρι- σμὸς, ἡ ἀνέργεια.

"Ἐστω κι ἀν οἱ οἰκο- νομικὲς ἐκπτώσεις τῆς οἰκονομικῆς κρίσης ἐμφανίστηκαν ἀντιφατικὲς σὲ διαφορετικοὺς τόπους καὶ χρόνους (τὸ πρῶτο μισὸ τῆς δεκαετίας σήμα- δούτιζε ἀπὸ πρωτοφανὴ ἀνοδο τῶν ἐργατικῶν ἀγώνων στὴν καρδιά τοῦ καπιταλισμοῦ, ἐνῶ στὴν δευτέρη πεν- ταετία μὴ ὅπως τοῦ ἐργατικοῦ κι- νήματος στὴν εὐρώπη συνάδεται μὲ ἐπανάστατικὰ ξεσηκώματα στὴν "ὕδα νάετυκτη περιφέρεια") τὸ γεγονός παραμένει ὅτι τὸ παγκόσμιο καπιτα- λιστικὸ σύστημα μῆκε σὲ μιὰ περί- οδο πού ἡ οἰκονομικὴ βάση τῆς ἀνα- παραγωγῆς του συρρικνώνεται: οὔτε οἱ κί- ἀριστοὶ ἀστοὶ σκολιαστὲς δὲν προβλέπουν νὰ τετρατησθεῖ ἡ κρίση μετὰ στὴ δεκαετία τοῦ '80, ἐ- νῶ οἱ "ἀκόκαιμισμένες" ἐσωτερικὲς ἀντιφάσεις του ἀνακυμαλάνονται, τόσο σὲ ἐπίκεδο ἐνδοκυβερνητιστι-

κῶν ἀντιθέσεων ὥς καὶ σὲ ἐπίκεδο ταξικῶν συγκρούσεων.

"Ἐτσι εἶναι δύσκολο νὰ μιλήσω, κανεὶς γιὰ σταθεροποίηση τοῦ καπι- ταλισμοῦ αὐτὴ τὴν περίοδο καὶ γιὰ "κρίση τῆς ἐπανάστασης", διὰ τὸ αἰ- γιρίση μὲ τὴν προηγούμενη μεταπο- λεμικὴ δεκαετία οἱ ἐξελίξεις ἡ τῶν τόσων πικρῶν καὶ δυνατῶν. Τὸ μὴ νῦμα τοῦ Μάη τοῦ '68 -ἡ ἐπικαιρό- τητα τῆς ἐπανάστασης- ἐπιβεβαιώθη καὶ σὲ τὴν Εὐρώπη (Πορ- τογαλλία), σὲ τὸ τρίτο κόσμος (Ἰσὴν Νικαράγουα), σὲ τὸν καπιταλι- σμὸ (Πολωνία).

ΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

"Ὁ διαχωρισμὸς τῆς δεκαετίας σὲ δύο πενταετίες μὲ κῆλο χαρακτη- ριστὸ τῆς πρώτης τὴν ἀνοδο τῶν ἀ- γώνων στὴν Εὐρώπη, ἐνῶ στὴν δευτέρη ἐμφανίζεται κί- ἀνη τοῦ κινήματος στὴς ἀναπτυγμένες χώρες καὶ ἔλαση στὴς περιφερειακὲς, εἶναι ἀρμενές μὲ τὸν χαραχτῆρα τῆς οἰκονομικῆς κρί- σης τοῦ καπιταλισμοῦ, πού στήμιε π- ρέπτωση ἔδωσε τὰ περιθώρια σὲ καπ- ιταλιστὲς καὶ σὲ ρεφορμιστὲς νὰ φθερίουν τὴν ἐργατικὴ ἀντίσταση, ἐνῶ στὴν ἄλλη τοὺς τὴν στήριζε.

Τὸ '70, ἡ ἐργατικὴ τάξη σ' ὅλες τὴς χώρες τῆς Εὐρώπης κινεῖται ἀρ- κητὴ δυνατὴ σὲ προσηύκη. Ἦταν

μιὰ περίοδο μετὰ ἀπὸ ὀδυνηρὴ, κατα- κτήσεις, δυνάμειμα πορρῶν κῆλης καὶ ὀργάνωσης πού μεταπολεμικὴ τὸ ἐρ- γατικὸ κίνημα μέχει τότε δὲν εἶχε δεῖ. Αὐτὴ παράλληλα μὲ τὴν ἀνδευ- ξη διαφόρων ἄλλων ἀντικαπιταλιστι- κῶν κινήσεων εἶχε τὴν φοιτητῶν, εἶχε τὴν γυναικῶν, εἶχε τὴν νεο- λαϊκῶν.

"Ἡ δυναμικὴ αὐτῆς τῆς κατά- στασης παντοῦ ὀμιλοῦργησε κλύδωνο- μοῦς (ἡ "κρίση τῶν δικτατοριῶν" Πο- ρτογαλλία, Ἰσπανία, Ἑλλάδα, τὸ ἀ- νέβασμα τοῦ κινήματος στὴν Ἰσπα- νία κλπ) μὲ ἀποκορύφωμα τὴν Πορτο- γαλλία, δὲν τὸ δρᾶμα τῆς προλετα- ριακῆς ἐπανάστασης ἀγγελεῖ τὴν προ- σματικότητα.

Σὲ ὅλες αὐτὲς τὴς χώρες ἡ διε- ξοδος διοχετεύθηκε στὴς ἐκλογές καὶ σὲ ἐλέδες τῶν μαζῶν στὴν νέ- κη τῶν ἀριστερῶν κομμάτων (εἶναι μιὰ περίοδος πού ἀνοίγει ἀπὸ τὸ '75 μὲ τὴν Πορτογαλλία καὶ κλείνει τὸ '78 μὲ τὴν Γαλλία). Στὴν Ἰταλία ὁ- λοι κῆλυναν γιὰ τὴν κυβέρνηση τῆς ἀριστερᾶς, στὴν Γαλλία γιὰ τὸ κοι- νὸ Πρόγραμμα στὴν Πορτογαλλία γιὰ τὴν λαϊκὴ Ἐνότητα κλπ.

"Ἡ ἀποτυχία ὅλων αὐτῶν τῶν ἐκλογικῶν διεξόδων, εἶναι καὶ ἡ ἀ- ρχή τῆς καμῆς γιὰ τὸ ἐπανάστατι- κὸ κίνημα σ' αὐτὲς τὴς χώρες. Αὐ-

τὴ ἡ περίοδος συμπίπτει, δὲν τυχαῖ- α, μὲ τὴν ὀξυση τῆς οἰκονομικῆς κρίσης τοῦ καπιταλισμοῦ.

"Ἡ οἰκονομικὴ κρίση δὲν ἐμφα- νίστηκε μὲ καταστροφικὲς διαστά- σεις πού νὰ τσακίσουν τὴν αὐτοπε- ποίθηση καὶ τὴς ὀργανώσεις τῆς ἐρ- γατικῆς τάξης. Ἡ οἰκονομικὴ κρίση συνέβαλε στὴν κί- ἀνη τῶν ἀγώνων μὲ διαφορετικὸ τρόπο. Ὁ μακρόσυρτος χαραχτῆρας τῆς πῆρε τὴν μορφή ἡ- νὸς παρατεταμένου πολέμου φθορᾶς τῆς ἐργατικῆς μαχητικότητας.

Σ' αὐτὴ τὴν σύγκρουση, ἡ ἐνο- ποίηση τῶν ἐργατικῶν ἀγώνων καὶ ἡ πολιτικὴ τους ἐκφῶση κυριαρχήθη- κε ἀπὸ τὴν ρεφορμιστικὴν προοπτικὴ μιᾶς ἐκλογικῆς ἀλλαγῆς. Καὶ ἐνῶ οἱ ἐργάτες στήριζαν τὴς ἐλπίδες τους στὴν προοπτικὴ μιᾶς καλύτερης οἰ- κονομικῆς διαχείρισης μέσα ἀπὸ τὴν ἐπερχόμενη ἐκλογικὴ νίκη τῶν ἀρισ- τερῶν κομμάτων, οἱ καπιταλιστὲς προχωροῦσαν στὴν δική τους διαχεί- ριση τῆς κρίσης πού ὑπονόμειε τὴν ἐνότητα καὶ τὴς κατακτήσεις τῆς ἐ- ργατικῆς τάξης: Ἐξοργιστὴς νῶς τεχ- νολογίας σὲ ὀρισμένους κλάδους ὁ- που οἱ ἐργάτες πού ἀπασχολοῦνται εἶναι "πρόνομιουχοι", διαβρωστικὴς διαπραγματευτικῆς δύναμης τῶν ἐρ- γατῶν σὲ "καθημερινὲς" κλύδους, πρᾶγματα προστατευτισμοῦ μὲ ἐθ



ΣΑΛΒΑΝΤΟΡ Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΜΕΡΙΚΗ ΑΠΛΩΝΕΤΑΙ

Σήμερα, η επανάσταση του λαού του Σαλβαντόρ βρίσκεται σε πολύ κρίσιμη καμπή. Οι επαναστατικές δυνάμεις, δρώντας πιά από τον περασμένο Απρίλη, άρ'ότου φτιάχτηκε το "Επαναστατικό Δημοκρατικό Μέτωπο (FDR)" και η "Ενωμένη Επαναστατική Διοίκηση (DRU)" των ενόπλων κοματινών τους, εξαπολύουν γενική επίθεση για την ανατροπή της χούντας που στηρίζεται μονάχα από τους ένοπλους μηχανισμούς κτηνώδους καταστολής του κράτους και του παρακράτους. Παράλληλα οι ΗΠΑ δεν φαίνονται διατεθειμένες να σταματήσουν την υποστηρίξη στην χούντα και συνεχίζουν την αποστολή όπλων, πυρομαχικών και εμπειρογνομώνων στη χούντα του Σαλβαντόρ. Τα χείματα της επιβολής από την Νικαράγουα ήταν άρκετά μεγάλο πλήγμα για αυτούς. Η θύελλα που ξεσήκωσε η κινηματοποίηση του νικαρογουανού λαού φαίνεται ότι θα συνεχίσει να κάνει να "κουνιούνται πολλά" σ'όλη τη Λατινική Αμερική. Η ήττα λαοιπών της Σαλβατοριανής Επανάστασης θα από λλάσει τους αμερικάνους από ένα "γενικό πονοκέφαλο" σ'όλη τη Λατινική Αμερική.

Η οικονομία

Το Σαλβαντόρ που έχει μόλις 4,5 εκ. πληθυσμό και έκταση 21χιλ. τετρ. χιλιομέτρα είναι η πιο πυκνοκατοικημένη χώρα της Λατινικής Αμερικής. Το πιδόμωμετικό άγροτικό προϊόν είναι ο καφές που αποτελεί το 44% των εξαγωγών της και παράλληλα μεγάλη πηγή πλούτου για την ολιγαρχία. Είναι όμως και η πιο βιομηχανοποιημένη χώρα της Κεντρικής Αμερικής με ορυχεία, διυλιστήρια, με βιομηχανίες τυατισμού και ζεπερνασίας τροφίμων που προμηθεύουν την βορειοαμερικανική αγορά.

Στα 1880, η κυβέρνηση μετά τις μεγάλες αθέσεις στην τιμή του καφέ αποφασίζει ότι όλες οι συλλογικά καλλιεργημένες εκτάσεις από τους φτωχούς αγρότες πρέπει να περάσουν στην ατομική ιδιοκτησία. Μ'αυτό το τρόπο η ιδιοκτησία της γης πέρασε σε 14 οικογένειες και οι αγρότες για να επιβιώσουν εξαναγκάστηκαν να δουλεύουν στις μεγάλες φυτείες καφέ κάτω από την επίβλεψη μιας στρατιωτικού τύπου αστυνομίας που φτιάχτηκε τότε. Η καταγωγή του "επανάστασης" από τότε δεν άλλαξε σημαντικά. Ακόμα και σήμερα 2% του πληθυσμού ελέγχουν το 80%.

Μια μικρή διαφοροποίηση από την παραγωγή καφέ στη δεκαετία του 1920 συμβάλλει στην δημιουργία μιας μικρής εργατικής τάξης στις πόλεις και παράλληλα στο σχηματισμό εργατικών ενώσεων και πολιτικών οργανώσεων. Όταν η διεθνής αγορά καφέ καταρρέει το 1929-32 το ΚΚ καταστρώνει σχέδια για μια επαναστατική εξέγερση. Με προδοσία όμως από το μέσο συλλαμβάνονται οι ηγέτες του και όταν άργότερα οι αγρότες μπαίνουν στις πόλεις με παλλοδία και πέτρες οι κυβερνητικές δυνάμεις δολοφονούν 30.000 άτομα. Το ΚΚ και ο συνδικαλισμός απαγορεύτηκε για τους ήττογόνους όπως απαγορεύεται ακόμη και σήμερα.

Η ανάπτυξη τεχνοκρατικών απόψεων για τον εκσυγχρονισμό του Σαλβαντόρ, μέσα στο στρατό και σε μερικές από τις αρχουσες οικογένειες οδηγεί το 1950 στην έκδοση τεχνοκρατικής στρατιωτικοϋποτάξιας. Πληγή του εκσυγχρονισμού το τεράστιο πλεόνασμα από τη παραγωγή καφέ: στα χρόνια του 45-50. Όλη η υποδομή της μοντέρνας οικονομίας δημιουργή

θηκε μέσα από την επιβολή νέων φόρων στην εξαγωγή καφέ. Έτσι φτάνουν με στα 1979 πιά οι εξαγωγές καφέ ά ποτελούν το 44% ενώ το 1950 ήταν το 90% όλων των εξαγωγών του Σαλβαντόρ.

Ποιός κέρδισε απ'αυτόν τον εκσυγχρονισμό; Οικονομικά όχι οι πεινασμένοι του Σαλβαντόρ, ούτε τα παιδιά που ένα στα δύο πεθαίνει πριν από το πέντε του χρόνια, ούτε οι εργαζόμενοι που αμείβονται με 15 το μήνα, ούτε οι αγρότες που η γη παραμένει στο 60% στους γαιοκτήμονες, ούτε οι άνεργοι που αποτελούν το 25% του ενεργού πληθυσμού.

Η αγροτική μεταρρύθμιση

Όταν οι "έκονυχρονιστές" ανέβηκαν στην εξουσία στα 1950 υποσχέθηκαν στις οικογένειες που έλεγχαν τη γη ότι δεν θα θιγούν τα συμφέροντά τους. Η ανάπτυξη όμως της ντόπιας βιομηχανίας με τη παράλληλη ά πορεία μιας τάξης μικροϊδιοκτητών αγροτών δημιουργούσε δύο προβλήματα: κατασφάλιση συναλλαγμάτων για εισαγωγή βασικών ειδών διατροφής και έλλειψη μαζικής τοπικής αγοράς. Το δεύτερο λήθηκε με την δημιουργία της Κεντροαμερικανικής αγοράς το 1961. Το εμπόριο αυξήθηκε σημαντικά και οι επενδύσεις των αμερικανών με τη κίνηση που παρείχε το Σαλβαντόρ (πολιτική σταθερότητα, φτηνή εργατική δύναμη) ανέβηκαν στο ύψος. Στα 1969 ΗΚΑΚΑ διαλύεται μετά την είσοδο του Σαλβαντόρ στην Ουδούρα-αποτέλεσμα του οικονομικού τους ανταγωνισμού στην περιοχή. Προσπαθώντας από τη "Ουδούρα πλημυρίζουν το Σαλβαντόρ χειροτερεύοντας έτσι το πρόβλημα των φτωχών των πόλεων. Το πρόβλημα αυτό, έγινε πολύ δεξιά στη δεκαετία του 60 όταν ο δριμύς των αγροτών διπλασιάστηκε και ενίσχυσε τον αντίπαλο του πληθυσμού των παραγκωνιζομένων των πόλεων. Την ίδια ώρα, μαζικές οργανώσεις της αριστεράς οργανώνουν την αντίσταση της βιομηχανικής εργατιάς που περιλαμβάνει απεργίες, καταλήψεις εργοστασίων, προεδριών, ραδιοσταθμών διαδηλώνοντας την αυξανόμενη δύναμη του λαϊκού κινήματος.

Στα 1972 ο Μολίνα - ο νέος τεχνόκρας που βγήκε με νοθευμένες εκλογές - αναλαμβάνει με μεταρρυθμίσεις οργανωμένες με άγρια καταπίεση να εκτονώσει το λαϊκό κίνημα που μόνον με καταστολή, τότε έγιναν μεγάλες επενδύσεις από το αμερικανικό κεφάλαιο ειδικά σε περιοχές ελεύθερα εμπόριου όπου οι όπες ρυλές είναι απογορευμένες.

Το 1976 ο Μολίνα προσπαθώντας να αποκληρώσει την οικονομική αναδιάρθρωση εισάγει ένα τελευταίο στοιχείο: την άγροτική μεταρρύθμιση. Οι γαιοκτήμονες τρομοκρατημένοι τον χαρακτηρίζουν κομμουνιστή. Οι εκλογές του 77, και πάλι νοθευμένες, φέρνουν στην εξουσία τον Ραμπερ που αναλαμβάνει να προστατεύει την ιδιοκτησία των μεγαλοαγροκτημόνων και να καταπνίξει τη λαϊκή αγανάκτηση. Από τότε αρχίζει ένα όργιο τρομοκρατίας με δολοφονίες, αντιμετώπιση της απεργίας και των καταλήψεων των αγροκτημάτων με στρατιωτικές μέθοδες.

Τον Οκτώβριο του 79 η αλλαγή της τακτικής των γαιοκτημόνων των κοπιτατών και των αμερικανών ιμπεριαλιστών εκφράζεται με το πραξικόπημα που έφερε μια νέα χούντα νεοφασιστικών στην εξουσία. Ένας νέος κύρος άγροτικής μεταρρύθμισης έπαυμάζεται. Τα άγροκτήματα πάνω από πεντακόσια εκτάρια "μοιράζονται" σε άκτημόνες, στην ουσία νοικιάζονται σε αγρότες ενοοούμενους των παρα-

στρατιωτικών άκροδεξιών οργανώσεων και της χούντας. Οι γαιοκτήμονες άποζημιώνονται με 25% μετρητά και 75% μετοχές σε βιομηχανίες των πόλεων. Δεν θίγονται οι φυτείες του καφέ που αποτελούνται κυρίως από 50-150 εκτάρια. Παράλληλα εθνικοποιούνται οι τράπεζες για να άποφευχτεί έτσι η διαρροή των επενδύσεων έξω από τη χώρα. Οι μετοχές των τραπεζών θα πόρουν τα άεστά τους σε 5 χρόνια).

Η επαναστατική αριστερά

Από τους άμω σκοπός της άγροτικής μεταρρύθμισης είναι να άποδοθεί στο επαναστατικό πού έχει σάν άμεσο του καθέκον την ανατροπή της χούντας.

Μετά την άποτυχία της κοινοβουλευτικής αντιπολίτευσης (ΚΚ, Χριστιανοδημοκράτες και Σοσιαλδημοκράτες) πού μέσα από την ΙΒΟ ("Εθνική Ένωση της Αντιπολίτευσης") κατέβηκαν στις εκλογές του 72 και του 77 και τις έχασαν από καλπονοθεία αρχίζει η γρήγορη ανάπτυξη των οργανώσεων της "Επαναστατικής Αριστεράς".

Η τάχη των δύο λαϊκών εξένερσων πού άκολούθησαν μετά την άνακοίνωση των εκλογικών άποτελεσμάτων το του 72 και του 77 καθορίστηκε από τόν κοινοβουλευτισμό της ΙΒΟ, την ά δυναμία της να ξεπεράσει το όριο της κάλπης και της καλπονοθείας και να περάσει στην άργάνωση του μαζικού επαναστατικού κινήματος σε μια κατεύθυνση άνατροπής της έξουσίας των στρατηγών, των γαιοκτημόνων και των άμερικανών στρατηγών τους. Το 1979 η ΙΒΟ συμμετέχει στη στρατιωτικοπολιτική κυβέρνηση. Ένα μελος της ΙΒΟ (νόμιμο κομμάτι του ΚΚ) γίνεται άπουργός έργων και βασική άντίληψη ότι άπορούσαν να γίνουν "πραγματικότητα άρισμένες μεταρρυθμίσεις. Τελικά άποχώρησαν άπο άντίληψης ότι τίποτα δεν άπορούσε να γίνει άπο οι ένοπλες δυνάμεις, ά άστυνομία και οι παραστρατιωτικές οργανώσεις άρδύσαν άνεξέλεχτα.

Την άρα πού το ΚΚ και οι σοσιαλδημοκράτες μπαίνουν στην κυβέρνηση οι οργανώσεις της επαναστατικής άριστεράς υφάετοόσαν μία κριτική στάση και παράλληλα προάβωσαν τόν συνορισμό της δράσης τους για την ένοπλη άνατροπή της χούντας και της ολιγαρχίας του Σαλβαντόρ. Έτσι τόν Γενάρη του 80 με την συμμετοχή της ΙΒΟ οι άριστερές μαζικές οργανώσεις BPR (Λαϊκές Επαναστατικές Συνάμοες), FAPU ("Ένωσία Μέτωπο Λαϊκής άσσης), LP-2R (Λαϊκές Ομάδες της 28 άε βάρη και άργότερα το ΗΠΙ, Κίνημα Λαϊκής Άπελευθέρωσης - Άραμπύοντα Μάσσι), φτιάχουν το CPM τόν συντονιστικό τους όργανο πού έπεξεργάστηκε τη πλατφόρμα μιας επαναστατικής κυβέρνησης του Σαλβαντόρ. Τόν Απρίλη του 80 δημιουργείται τόν "Επαναστατικό Δημοκρατικό Μέτωπο (FDR)" και όλα τα δημοκρατικά κόμματα, τις επαναστατι-



κές οργανώσεις, προοδευτικά στοιχεία της έκκλησίας και τούς άριστερούς χριστιανοδημοκράτες πού διαχώρησαν τη θέση τους από τόν Ντουάρτε, τόν χριστιανοδημοκράτη πρόεδρο της χουντικής κυβέρνησης. Το Μάη του 80 οι άνταρτικές δυνάμεις ένοποιούνται κάτω από την "Ενωμένη Επαναστατική Διοίκηση".

Η πιά μεγάλη άριστερή άργάνωση είναι τόν FDR άπόδός της θεωρίας του "παρατεταμένου λαϊκού πολέμου" με 60.000 μέλη κύρια άνδρες στη νεολαία των γυμνασίων και των πανεπιστημίων. Η έπιρροή του στην εργατική τάξη είναι σχετικά μικρή, εξ αίτίας της πολιτικής της συνδικαλιστικής διάσπασης πού άκολουθεί. Έχει μόλις στα δικά του εργατικά συνδικάτα. Το BPR είναι σοβιετόφιλο διεκδικώντας μάλιστα τόν "μονοπώλιο του σοβιετισμού" άκόμα και από αυτό το ΣΚΚ.

Το FAPU και οι LP-28 στρέφουν τη δράση τους στη δημιουργία ενός λαϊκού στρατού πού θα στηρίζεται στην εργατική τάξη και στους άργονάτες, θα άποδυναμώνει τις δυνάμεις του έχθρου για να προχωρήσει στη γενικευμένη εξέγερση για την άνατροπή της ολιγαρχίας. Βοίσονται πιά να τόν "προλεταριακή" τάχη των ασεντινιστών της Νικαράγουας. Έχουν γύρω στις 40.000 μέλη.

Το ΕΔΜ έχει να αντιμετώπισει όη μερα την έσχυρή άντίδραση του στρατού και των παραστρατιωτικών άργάνωσεων της άκρας δεξιάς οι άποίες έχουν σήμερα 100.000 μέλη και ένοπλη στρατιωτική διοίκηση και έχουν άναλάβει τη διατήρηση της έξουσίας της ολιγαρχίας, των ντόπιων άστών και των συμπερόντων του άμερικανικού ιμπεριαλισμού. Οι άμερικανικές έπιχειρήσεις έλέγχουν όλικά η μερικά τόν 70% της βιομηχανίας τού Σαλβαντόρ.

Παράλληλα μια έπέμβαση των άμερικανών στο Σαλβαντόρ, άνοιχτά με δικά τους στρατεύματα, θα δημιουργούσε έσως τούς όρους για τόν χτύπημα του επαναστατικού κινήματος αλλά η έκβαση της σύγκρουσης θα έξαρτηθεί από την άπάντηση του λαϊκού κινήματος και του ΕΔΜ. Το σίγουρο είναι ότι η άντίσταση των εργαζόμενων με καταλήψεις και απεργίες, των φοιτητών με τις καταλήψεις των πανεπιστημίων, με τις καταλήψεις των εκκλησιών και με την κινητοποίηση των άγροτών θα βάλλει τούς όρους για την άπόκρουση της επίθεσης της ολιγαρχίας των ντόπιων άστών και του άμερικανικού ιμπεριαλισμού. Τόν τελευταίο καιρό τόν ΕΔΜ πηθαίνει τις έπιθέσεις του έναντια στη χούντα με σκοπό να δημιουργηθεί μια έλεύθερη περιοχή και να άνακυρήξει η άμειοσυργία της επαναστατικής κυβέρνησης πού θα την έλέγχει. Συγκρούσεις γίνονται και μέσα στις φτωχογειονίες της πρωτεύουσας "Ελ-Σαλβαντόρ. Οι έπόμενες μέρες θα είναι έσως καθοριστικές για την πορεία της σύγκρουσης τού λαού του Σαλβαντόρ με την χούντα.